บทที่ 1

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมัธยมศึกษา เป็นวิชาบังคับที่นักเรียนทุกคนจะต้องเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนปลายเป็นต้นมา วิชานี้ต่างกับวิชาอื่น ๆ เพราะเป็นการเรียนภาษาต่างประเทศ มิใช่ภาษาแม่ (mother tongue) ของนักเรียน การที่นักการศึกษากำหนดให้นักเรียนต้องเรียนภาษาต่างประเทศด้วย ก็เพราะเหตุผลที่ว่าการดำรงชีวิตอยู่ในโลกที่กำลังก้าวหน้าในปัจจุบันนี้ การรู้ภาษาแม่เพียงภาษาเดียวไม่เป็นการเพียงพอ ดังที่ เนลสัน บรุคส์ (Nelson Brooks) ได้กล่าวไว้ว่า

> The native language is quite adequate to our needs unless we wish to travel whether in space or in thought, beyond the frontier of speech community in **which it is current.** Then we feel its limitation sharply, and find ourselves in need of another vernacular.[1]

นอกจากนี้นักการศึกษาได้เล็งเห็นว่า ภาษาต่างประเทศที่เหมาะสำหรับนักเรียนก็คือภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่แพร่หลายที่สุด เป็นสื่อในการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจระหว่างชนชาติต่าง ๆ จนอาจเรียกได้ว่าเป็นภาษาสากล ดังที่ **เอฟ.จี. เฟรนช์** (F.G. French) กล่าวไว้ว่า

> English is rapidly becoming a world language. It is the mother-tongue of more than 2000,000,000 people, and in addition

---

[1]Nelson Brooks, Language and Language Learning (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1960), p. VII.

> it is spoken and read by many millions of Europeans, Africans, Chinese, Japanese, Indians and South Americans as a second language. The flow of new pupils never stops; not counting British and American children, about 20,000,000 boys and girls begin learning English every year.[2]

วัตถุประสงค์สำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ คือให้ผู้เรียนมีทักษะทั้ง 4 ประการ นั่นคือ ทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษานั้น ๆ และเพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์นั้น ผู้เรียนต้องสามารถใช้องค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการของภาษาได้ ได้แก่โครงสร้างของเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ องค์ประกอบทั้ง 3 นี้ มีความเกี่ยวเนื่องกันอย่างใกล้ชิด และมีลักษณะแตกต่างกันไปในแต่ละภาษา

มีบางคนเข้าใจผิดว่าการเรียนภาษาต่างประเทศคือการเรียนคำศัพท์ ซึ่งเป็นการเข้าใจผิดเป็นอย่างมาก การเรียนคำศัพท์หรือการรู้ความหมายของศัพท์(lexical meaning) แต่เพียงอย่างเดียวไม่ช่วยให้เข้าใจภาษาได้เลย เราจำเป็นจะต้องรู้ความหมายที่ลึกซึ้งไปกว่าที่กล่าวถึงในพจนานุกรม นั่นคือจะต้องรู้ความหมายในด้านโครงสร้างของภาษาด้วย (structural meaning) ดังเช่นที่ โอเวน ทอมมัส (Owen Thomas) กล่าวไว้ว่า

> One function of the study of syntax, according to many modern linguists, is to provide a basis for the study of semantics. In other words, form in language is one way of getting at meaning in language or, as a linguist would say, "form underlies meaning."[3]

---

[2]F.G. French, The Teaching of English Abroad. Part I: Aims and Methods (London: Oxford University Press, 1948), p. 1.

[3]Owen Thomas, Transformational Grammar and the Teacher of English (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1965), pp. 13 - 14.

นอกจากนี้นักภาษาศาสตร์อีกหลายคนที่สนับสนุนความคิดนี้ เช่น

> But knowing words is not the only thing to know a language, not even the most important. One might know the meaning of all the words in a large English dictionary and still be quite unable to speak English. One must also know how to assemble words in sentences and how to pronounce the sentences.[4]
>
> If, therefore, mastery of a language is taken to mean the ability to use or even to understand "all the words" of a language, then none of us can be said to have matered his own native language. ..... A person has "learned" a foreign language when he has thus first, within a limited vocabulary, mastered the sound system (that is, when he can understand the stream of speech and achieve on understandable production of it) and has, second, made the structural devices (that is, the basic arrangements of utterances) masters of automatic habits.[5]
>
> ..."knowing a language" means, first of all, knowing its phonology and grammatical structure,...[6]
>
> A person knows how to use a language when he can use its structure accurately for communication at will, with attention focused on

---

[4]Paul Roberts, Modern Grammar (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1968), p. 1.

[5]Charles C. Fries, Teaching and Learning English as a Foreign Language (Ann Arbor: The University of Michigan Press, 1945), p. 1 and p. 3.

[6]John B. Carroll, "Research on Teaching Foreign Languages," Handbook of Research on Teaching (Chicago: Rand McNally & Company, 1967), p. 1072.

> the content, recalling automatically the units and patterns as needed, ...[7]

> หากนักเรียนต้องการจะเข้าใจภาษาอังกฤษ และให้ผู้อื่นเข้าใจในตนด้วย ก็ไม่มีหนทางหลีกเลี่ยงที่จะไม่เรียนลักษณะไวยากรณ์เหล่านั้นให้รู้ซึ้ง และสามารถใช้ได้อย่างไม่ต้องคิด ในเมื่อตนอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษจริง[8]

สรุปได้ว่าโครงสร้างไวยากรณ์นี้เป็นเรื่องสำคัญ เพราะเป็นเครื่องชี้ให้ทราบว่าเรารู้ภาษานั้น ๆ หรือไม่ กระทรวงศึกษาธิการก็เล็งเห็นความสำคัญนี้ จึงได้กำหนดไว้ในหลักสูตรอย่างชัดเจนว่า

> ไวยากรณ์ในชั้นนี้ไม่นับเป็นวิชาหนึ่งต่างหากจากทักษะทั้งสี่ นับเป็นวิชาที่เกี่ยวพันกับทักษะโดยใกล้ชิด มีความสัมพันธ์กับทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนเท่า ๆ กัน จะแยกจากกันไม่ได้ ไวยากรณ์ในชั้นนี้เป็นไวยากรณ์สำหรับใช้ในภาษาจะต้องค่อย ๆ ขนานกันไปกับศัพท์และภาษาที่เรียนในชั้น ควรให้เข้าใจแบบสร้างในหนังสือเรียนให้มากที่สุดที่จะทำได้ และให้ฝึกแบบสร้างที่เป็นมูลฐาน ดังลำดับมาให้เป็นสังเขป เพื่อใช้ในการพูดและเขียนได้อย่างถูกต้อง[9]

นอกจากนั้นยังได้แนะนำเกี่ยวกับการออกข้อสอบไวยากรณ์ในข้อสอบฉบับที่ 3 ไว้ว่า

> ในการออกข้อสอบฉบับนี้ โรงเรียนควรพิจารณาหัวข้อไวยากรณ์ที่ระบุไว้สำหรับชั้นหนึ่ง ๆ ในหลักสูตรให้ดี และให้นักเรียนรู้ตัวว่า

---

[7] Robert Lado, Language Teaching: A Scientific Approach (New York: McGraw-Hill, Inc., 1964), pp. 34 - 35.

[8] ไบรช์ แวน ไซออค, แนะวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สำหรับประเทศไทย คมคาย จงเจริญสุข (แปล) พระนคร: โรงพิมพ์สมาคมสังคมสงเคราะห์ศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2505), หน้า 72.

[9] กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2507 (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2505), หน้า 12.

> หัวข้อไหนโรงเรียนถือว่านักเรียนยังผิดพลาดมากจะไม่ได้ขึ้นชั้น เช่นใน ม.ศ.1 ถ้าใช There is, There are ไม่ถูกในการเขียนจดหมายก็ดี หรือเรื่องสั้นก็ดี จะให้คะแนนตกสำหรับข้อนั้น เพราะตามหลักสูตรของ ม.ศ.2 ไม่กำหนดให้สอน There is, There are อีก ควรกำหนดหัวข้อไวยากรณ์ที่สำคัญเช่นนี้ไว้ให้แจ่มแจ้ง ให้นักเรียนรู้ตัวเสียแต่เนิ่น ๆ[10]

ตามหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503 กำหนดให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 4 หรือ 6 ชั่วโมงในสายสามัญ ซึ่งก็ไม่น้อยไปกว่าการเรียนวิชาอื่น ๆ แต่กระนั้นก็ปรากฏว่าการเรียนวิชาภาษาอังกฤษยังไม่ได้ผลสมดังจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ซึ่งมีความตอนหนึ่งว่านักเรียนควรจะ "ให้มีความรู้ทางไวยากรณ์ที่เป็นประโยชน์ในการใช้ภาษา และรู้ลักษณะของภาษาอังกฤษที่เป็นมูลสารตามสมควร"[11] แต่ก็เป็นที่รู้กันว่านักเรียนยังคงประสบปัญหาในการเรียนภาษาอยู่มาก เช่น ฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ พูดไม่ได้ อ่านเรื่องราวหรือสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ หรือเขียนประโยคภาษาอังกฤษที่ถูกต้องสละสลวยไม่ได้ สาเหตุหนึ่งของปัญหานี้ก็คือ การขาดความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ (grammatical structures)นั่นเอง ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะได้ศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหานี้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยนี้มุ่งที่จะศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นว่าประกอบด้วยโครงสร้างไวยากรณ์อะไรบ้าง และโครงสร้าง

---

[10]กรมวิสามัญศึกษา, กำชี้แจงระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการวัดผลการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญ พ.ศ.2505 สำหรับหมวด ข.ค.ง.และ จ. (พิมพ์ครั้งที่ 1, พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2505), หน้า 91.

[11]กระทรวงศึกษาธิการ, เรื่องเดิม, หน้า 10.

ไวยากรณ์ที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนนั้นสอดคล้องกับที่กำหนดไว้ในหลักสูตรหรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษจากหนังสือแบบเรียนไวยากรณ์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 2 - 3 ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดคือ แบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English for Thai Students, Book I-II-III.[12]

2. ในหนังสือแบบเรียนแต่ละบท แบ่งออกเป็น 5 ตอนคือ Pronunciation, Vocabulary, Oral Grammar Drills, Reading และ Writing ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยจะทำการศึกษาวิเคราะห์เฉพาะตอน Oral Grammar Drills และ Reading เท่านั้น เพราะเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์โดยเฉพาะ

3. ผู้วิจัยจะทำการเปรียบเทียบโครงสร้างไวยากรณ์ตามแบบของ ดับเบิลยู. เนลสัน ฟรานซิส (W. Nelson Francis) และศึกษาคำที่ประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างตามแบบของ พอล โรเบิตส์ (Paul Roberts) ซึ่งจะกล่าวถึงอย่างละเอียดในบทที่ 2 ต่อไป

ประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัย

การวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ยังไม่เคยมีผู้ทำการวิจัยด้านลักษณะของโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษในชั้นนี้มาก่อนเลย พอจะสรุปประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัยนี้ ดังต่อไปนี้

---

[12] กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, แบบเรียนภาษาอังกฤษ English for Thai Students, Book I,II,III (พิมพ์ครั้งที่ 9, พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2514)

1. เป็นแนวทางในการวิเคราะห์แบบเรียน เพื่อใช้เลือกหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษให้เหมาะสม เป็นการเสริมสร้างความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นให้ได้ผลสมตามจุดมุ่งหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้

2. เป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จะได้ใช้ประกอบการสอน การทำแบบฝึกหัด ตลอดจนเป็นเกณฑ์ในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ

3. เป็นหนังสือประกอบในการสร้างข้อทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ให้ครอบคลุมโครงสร้างไวยากรณ์อย่างครบถ้วน

4. เป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อให้บทเรียนต่อเนื่องกัน

5. เป็นแนวทางแก่ผู้แต่งหนังสือแบบเรียนและจัดทำครูมือประกอบการสอน

6. เป็นแนวทางให้ครูได้ศึกษาและวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ในหนังสือเล่มอื่น ๆ ต่อไป

7. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในด้านอื่น ๆ ต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาลักษณะและชนิดของโครงสร้างจากหนังสือต่อไปนี้

   1.1 The Structure of English ของ ชาร์ลส์ ซี. ฟรีช (Charles C. Fries)

   1.2 The Structure of American English ของ ดับเบิลยู เนลสัน ฟรานซิส (W. Nelson Francis)

   1.3 Patterns of English ของ พอล โรเบิตส์ (Paul Roberts)

   1.4 Understanding English ของ พอล โรเบิตส์ (Paul Roberts)

   1.5 Modern English Structure ของ บาร์บารา เอ็ม.เอช.สแตรง (Barbara M.H. Strang)[13]

---

[13] รายละเอียดเกี่ยวกับการศึกษาหนังสือทั้งห้าเล่มนี้ อยู่ในบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์นี้.

การศึกษาหนังสือเหล่านี้จะเป็นแนวทางในการแบ่งชนิดและส่วนประกอบของโครงสร้าง

2. ศึกษาหลักสูตร ประมวลการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

3. ศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษจากหนังสือแบบเรียน

4. เก็บรวบรวมประโยคจากหนังสือแบบเรียนให้เป็นหมวดหมู่ และพร้อมกันก็พยายามให้สอดคล้องกับหลักสูตรให้มากที่สุด

5. วิธีการวิจัยดำเนินไปตามขั้นต่อไปนี้

5.1 แบ่งประโยคออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ตามแบบของ ฟรีส ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง และประโยคอุทาน ทั้งนี้ เพื่อจะให้รวมประโยคที่มีโครงสร้างไวยากรณ์คล้ายกันไว้ประเภทเดียวกัน

5.2 ประโยคแต่ละประเภทจะแยกออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ ภาคประธานและภาคแสดง ตามแบบของ ฟรานซิส ทั้งนี้ เพื่อจะได้จัดแบ่งประเภทของโครงสร้างในแต่ละภาคตามขั้นต่อไป

5.3 แบ่งชนิดของโครงสร้างทั้งภาคประธานและภาคแสดง ตามแบบของฟรานซิส ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ

ก. Structures of Modification

ข. Structures of Predication

ค. Structures of Complementation

ง. Structures of Coordination

5.4 ศึกษาคำที่ประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างต่าง ๆ ตามแบบของ โรเบิตส์ (Roberts)

6. เพื่อสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์และเปรียบเทียบ ในการจัดประเภทโครงสร้างไวยากรณ์นี้ จะได้ถือการเรียงโครงสร้างตามที่หลักสูตรกำหนดไว้เป็นเกณฑ์ แล้วนำโครงสร้างจากหนังสือแบบเรียนมาเปรียบเทียบกัน

เครื่องหมายและคำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัยนี้

1. เครื่องหมาย

⟷	หมายถึงความสอดคล้องกันทางไวยากรณ์ในระหว่างคำที่ลูกศรชี้ เช่น ประธานเอกพจน์บุรุษที่สาม ปัจจุบันกาล กริยาเติม s
[ ]	หมายถึงภาคประธาน
[ ]	หมายถึงภาคแสดง เช่น [He] [smiled]
De.	หมายถึงประโยคบอกเล่า (Declarative sentences)
Int.	หมายถึงประโยคคำถาม (Interrogative sentences)
Imp.	หมายถึงประโยคคำสั่ง (Imperative sentences)
Ex.	หมายถึงประโยคอุทาน (Exclamatory sentences)
M.	หมายถึง Structures of Modification
P.	หมายถึง Structures of Predication
C.	หมายถึง Structures of Complementation
Co.	หมายถึง Structures of Coordination
De : M.	หมายถึงประโยคบอกเล่าที่มีภาคแสดงเป็น M.
De : P.	หมายถึงประโยคบอกเล่าที่มีภาคแสดงเป็น P.
De : C.	หมายถึงประโยคบอกเล่าที่มีภาคแสดงเป็น C.
De : Co.	หมายถึงประโยคบอกเล่าที่มีภาคแสดงเป็น Co.
Int.: M.	หมายถึงประโยคคำถามที่มีภาคแสดงเป็น M.
Int.: P.	หมายถึงประโยคคำถามที่มีภาคแสดงเป็น P.
Int.: Co.	หมายถึงประโยคคำถามที่มีภาคแสดงเป็น Co.
Imp.: M.	หมายถึงประโยคคำถามที่มีภาคแสดงเป็น M.
Imp.: P.	หมายถึงประโยคคำสั่งที่มีภาคแสดงเป็น P.
Imp.: C.	หมายถึงประโยคคำสั่งที่มีภาคแสดงเป็น C.

Imp.: Co.	หมายถึงประโยคคำสั่งที่มีภาคแสดงเป็น Co.
Ex : M.	หมายถึงประโยคอุทานที่มีภาคแสดงเป็น M.
Ex : P.	หมายถึงประโยคอุทานที่มีภาคแสดงเป็น P.
Ex : C.	หมายถึงประโยคอุทานที่มีภาคแสดงเป็น C.
Ex : Co.	หมายถึงประโยคอุทานที่มีภาคแสดงเป็น Co.
1	หมายถึงคำนามหรือสรรพนาม (Nominal Words)
2	หมายถึงคำกริยา (Verbs)
3	หมายถึงคำคุณศัพท์ (Adjectives)
4	หมายถึงคำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs)
A	หมายถึงกริยาช่วย (Auxiliaries)
D	หมายถึงคำนำหน้าคำนาม (Determinatives)
V	หมายถึงคำขยายคุณศัพท์และกริยาวิเศษณ์ (Intensifiers)
p	หมายถึงคำบุรพบท (Prepositions)
p-g	หมายถึงกลุ่มคำที่ขึ้นต้นด้วยบุรพบท (Prepositional groups)
S	หมายถึงคำนำหน้าอนุประโยค (Subordinators)
S-g	หมายถึงคำนำหน้าอนุประโยคและอนุประโยค (Subordinate groups)

2. คำจำกัดความ

ประโยค (a sentence) หมายถึงกลุ่มคำที่ผู้พูดคนหนึ่งพูดออกมาติดต่อกันและอยู่ระหว่างการเริ่มต้นของกลุ่มคำกับการหยุดซึ่งเป็นการจบประโยค หรืออยู่ระหว่างการการหยุดชนิดนี้ 2 ครั้ง[14]

---

[14] "A sentence is as much of the uninterrupted utterance of a single speaker as is included either between the beginning of the utterance and the pause which ends a sentence-final contour or between two such pauses." W. Nelson Francis, The Structure of American English (New York: The Ronald Press Company, 1958), p. 372.

ประโยคอาจจะประกอบด้วยคำตั้งแต่หนึ่งคำขึ้นไป ตัวอย่างประโยคที่ประกอบด้วยคำคำเดียวได้แก่การอุทาน เช่น Thanks / Bother / Fire / หรือประโยคคำสั่ง เช่น Stop / หรือการร้องเรียก (vocatives) เช่น Mother / Jack /[15]

ประโยคที่ประกอบขึ้นด้วยคำมากกว่าหนึ่งคำขึ้นไป จะแยกออกให้เป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ ภาคประธาน (Subject) และภาคแสดง (Predicate) ตัวอย่างเช่น

[You] [dont say so /]

[To advance] [was difficult], [to retreat] [impossible.]

[Who] [saw the victim last ?]

[Has] [she] [been ill ?][16]

โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical Structures) ได้แก่การนำคำใน form-class ต่าง ๆ มาเรียงกันให้มีความหมายทางไวยากรณ์ขึ้น ซึ่งในการที่จะเรียนรู้ความหมายของโครงสร้างไวยากรณ์แต่ละโครงสร้างนั้น ไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายจากพจนานุกรม (lexical meaning) ของคำต่าง ๆ แต่จะต้องรู้ว่าคำนั้น ๆ อยู่ใน form-class อะไร[17]

คำที่เป็นหมวดต่าง ๆ (Form-Class Words หรือ Parts of Speech) ฟรีส[18] ได้กำหนดชนิดของคำเข้าเป็นหมวดต่าง ๆ โดยการทดลองกับกรอบประโยคทดลอง 3 กรอบประโยค คือ

---

[15] R.W. Zandvoort, A Handbook of English Grmmar, 4th ed. (London: Longmans, Green and Col, Ltd., 1966), p. 195.

[16] Ibid., p. 196.

[17] Charles C. Fries, The Structure of English (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1952), pp. 65 - 74.

[18] Ibid., pp. 75 - 85.

Frame A The concert was good (always)

Frame B The clerk remembered the tax (suddenly)

Frame C The team went there.

คำที่อยู่ในหมวดเดียวกัน จะสามารถใส่แทนที่กันได้ในตำแหน่งเดียวกันของแต่ละกรอบประโยคทดลอง โดยไม่สูญเสียความหมายทางโครงสร้าง ฟรีซ (Fries)ได้แบ่งคำออกเป็น 4 หมวด คือ

หมวดคำที่ 1 ได้แก่คำซึ่งสามารถปรากฏแทนที่คำ concert ใน Frame A, Clerk และ tax ใน Frame B, และ team ใน Frame C. ได้ โดยไม่สูญเสียความหมายทางโครงสร้างไป

หมวดคำที่ 2 ได้แก่คำซึ่งสามารถมาปรากฏแทนที่คำ was ใน Frame A, remembered ใน Frame B, และwent ใน Frame C. ได้ โดยไม่สูญเสียความหมายทางโครงสร้างไป

หมวดคำที่ 3 ได้แก่คำซึ่งสามารถมาปรากฏแทนที่คำ good ใน Frame A ได้ และอาจปรากฏอยู่หน้าคำนามเพื่อขยายความให้ชัดเจนขึ้นก็ได้

หมวดคำที่ 4 ได้แก่คำซึ่งสามารถแทนที่คำ always ใน Frame A, suddenly ใน Frame B, และ there ใน Frame C.

คำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function Words) ฟรีซ[19] แบ่งคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ออกเป็น 15 กลุ่ม และ ฟรานซิส[20] แบ่งออกเป็น 8 กลุ่มใหญ่กับอีกหนึ่งกลุ่มย่อย แต่ในวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยแบ่งคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ออกเป็น 5 ชนิดตามที่ โรเบิตส์[21] แบ่งไว้ คือ

---

[19] Ibid., Chapter VI.

[20] W. Nelson Francis, The Structure of American English (New York: The Ronald Press Company, 1958), pp. 427 - 428.

[21] Paul Roberts, Patterns of English (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1956), pp. 91 - 92.

1. คำนำหน้าคำนาม (Determiners)คือคำที่ปรากฏก่อนคำนาม เช่น a, the, my, every, each, many, some เป็นต้น

2. คำช่วยกริยา (Auxiliaries) แยกออกเป็น 3 ชนิด คือ

ก. พวกกริยาช่วยที่ใช้ได้กับคำกริยาทั่วไป (Modal) เช่น can, might, will, would, must, dare, get, used เป็นต้น

ข. กริยาช่วย be กับ have ที่ใช้กับรูป past participle ของกริยา

ค. กริยาช่วย be ที่ใช้กับกริยาที่ลงท้ายด้วย -ing

3. คำขยาย (Intensifiers) เป็นคำขยายคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ เช่น very, rather, a little, so, more, less เป็นต้น

4. คำบุรพบท (Prepositions)เป็นคำที่ใช้กับคำนามได้เหมือนคำนำหน้าคำนาม ซึ่งถ้ามีคำนำหน้าคำนามอยู่ด้วย คำบุรพบทจะอยู่ข้างหน้า และ โรเบิตส์ เรียกกลุ่มคำนามที่นำด้วยคำบุรพบทนี้ว่า กลุ่มบุรพบท (p-g)

5. คำนำหน้าอนุประโยค (Subordinators) เป็นคำที่อยู่หน้าอนุประโยคที่รวมกับประโยคหลัก แล้วเป็นประโยคความซ้อน แต่ไม่ใช่คำสันธาน (conjunctions)เช่น because, who, which, that เป็นต้น คำเหล่านี้อาจอยู่หน้าประธาน หรือทำหน้าที่แทนประธานก็ได้ เมื่ออยู่ทั้งอนุประโยค โรเบิตส์ เรียกว่า Subordinate group (S-g)

คำประกอบหน้าคำนาม (Determiners)ตามความหมายเดิมหมายถึงเฉพาะ a, an, the ซึ่งเรียกว่า Articles เท่านั้น แต่ในวิทยานิพนธ์นี้มีขอบเขตรวมไว้ 3 ชนิด ตามที่ โอเวน ทอมมัส[22] กำหนดไว้ คือ

---

22 Owen Thomas, Transformational Grammar and the Teacher of English (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1965), pp. 79 - 87.

1. Regular Determiners ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น

ก. Articles ได้แก่ a, an, the รวมทั้ง some, any, every, each

ข. Demonstratives ได้แก่ this, that, these, those

ค. Genitives ได้แก่ my, our, your, his, her, its, their

2. Post determiners ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น

ก. Ordinals ได้แก่การบอกลำดับที่ทั้งหมด เช่น first, second, last เป็นต้น

ข. Cardinals ได้แก่การบอกจำนวน เช่น one, two, reveral, few เป็นต้น

ค. Superlatives and Comparatives ได้แก่ more, most, less เป็นต้น

3. Pre determiners ส่วนใหญ่ประกอบด้วย Regular Det. และ Post Det. และคำนามบอกปริมาณ (Nouns of quantity) เช่น

all of the emperors

some of those owls

most of my freckles

just the last two of my first five children

a quart of molasses

a mile of spaghetti